

Jmenoval se Gerar Renard a byl už rok mrtvý.

Protože toto není duchařský příběh, je na místě vysvětlení: to jen Gerar se tak cítil, protože byl již celý rok v penzi. A díky plotkám s pozemskou vládou dokonce v předčasné. Ze dne na den tak přišel o šéfa, nebezpečnou práci, ale také o kamarády a kolegy. A cestování po planetě, které mu stále více lezlo na nervy, mu teď vážně chybělo.

Nečekejte však třaslavý věchýtek, vlající za stařeckou holí. Bylo mu šestapadesát a měl život před sebou. Sice už netrénoval jako v aktivní službě, ale plaval pět kilometrů každý den a dvakrát týdně byl v posilovně. Jenže to dělal jaksimimochodem a na pozvednutí psychiky to nestačilo. Rok se s rokem sešel a on se stále užíral tím, že byl odstaven. Od konání dobra!

Musel ale spolknout ještě další hořkou pilulku – na čtení potřeboval brýle. Ještě mnohem horší bylo pozadí téhle potupy: jako vládní agent, když se mu před deseti lety zrak začal zhoršovat, prodělal za peníze daňových poplatníků sofistikovanou operaci očí, jakou zdravotní pojišťovny nenabízely. Ale před dvěma lety došlo k regresi a podle lékařů to už žádná operace nenapraví. Vlastně může být rád, že touhle dobou neoslepl úplně.

S brýlemi si najednou připadal starý a neschopný. Změnily jeho záliby: propadl knihám. Tohle slovo zamrzlo v čase a dnes neoznačovalo jen archaické předměty, samo bylo archaizmem. Za velké peníze si půjčoval papírové knihy a létal pro ně až na druhý konec planety. A to si půjčoval obyčejné romány ze začátku minulého století. Oblíbil si sci-fi a detektivky.

Detektivky vlastně četl už dřív, protože v nich hledal inspiraci pro svou práci. A že hledal dobře, byl ve své práci vládního odstraňovače problémů, dnes bychom řekli, že nájemného vraha, opravdu ten nejlepší. A pak najednou šup, a byl v penzi! Poloslepého agenta nemohou potřebovat, ne?

Další smutný den byl pryč a Gerar dělal oblíbenou činnost: zalezl do postele s knihou. Byla tlustá a těžká. Obdobný byl i děj a Gerara zcela pohltil. Tvrzení ve druhé větě příběhu bylo příliš kategorické, protože se najednou těsně u Gerarova ucha ozval ironický hlas:

Neměl bys číst takovej brak, Gerare!

Kdyby někdo stál u postele, bylo by to ještě divnější, než když tam nikdo nebyl. Hlas ale s nefalšovaným zděšením pokračoval:

Hele, dávej bacha na svěrače! Jsi v důchodu teprve rok, Gerare, ale lekáš se jak malej kluk... Vážně je to hloupá kniha – odlož jí a bav se se mnou.

„Blbnu, nebo došlo k astrální projekci mého já?“

No fuji, přirovnávat mě k člověku! A ještě k nějaké projekci!

„Každý slušný duch se nejdřív představí!“

Zdá se, že je to ve všech galaxiích stejné: vždycky se najde někdo, kdo se dovolává nějakých pravidel. Tvůj šok a nejistotu si totiž užívám! Nezkazím si to nějakým představováním.

„No, já si to moc neužívám. Málem jsem si cvrnknul do pyžama!“

Tak dobře. Říkej mi třeba Galaktáku. Jak vypadám, není podstatné, určitě bych se ti nelíbil, ale jsem si jistý, že nejsem duch. A jsem hlavním klaunem v téhle kupě galaxií. Nedávno jsem objevil Zemi a nějaký čas se u vás zdržím, protože je s vámi sranda.

„Budu ti říkat Gale... To chodíš od člověka k člověku, vyděsíš ho k smrti a říkáš tomu zábava? Co takhle dělat něco užitečného?“

Hlavně na mě nechod' s nějakými pravidly, Gerare! Líbí se mi vaše rčení, že zábava musí být, i kdyby na chleba nebylo! Přejal jsem ho za své. Jen mu dám svůj obsah, o jakém se jeho autorovi ani nesnilo... Přestaň mluvit, Gerare, a začni myslet. Vypadáš jako retard, když takhle mluvíš do prázdna.

„Tak dobře...“

...Prozrad' mi – proč je s námi větší sranda než s jinými bytostmi?

Klidně! Začíná to už u toho, že vnímáte jen čtyři rozměry. Jsem u tvé postele, ale ty mě nevidíš, a kdybych své vlny vhodně nemoduloval, tak mě ani neuslyšíš. To přináší nekonečné možnosti na téma mizení a objevování předmětů či změn jejich vlastností a pozice v prostoru i čase. A taková simulace poruchy ve vodovodním řádu, když je někdo ve sprše a právě se namydlil...

Znám tě minutu a už jsi mě znechutil... Přeju ti, Gale, aby ti to jiná bytost, kterou ty nevidíš, vrátila i s úroky!

Klídek, Gerare, znám i další druhy zábavy. A ten obrázek slintajícího zeleného ducha jsem zachytil. Nesnaž se mě naštvat. Navázal jsem s tebou spojení, přestože jsi nižší bytost, protože se chci o své možnosti podělit.

Lákáš mě na sandičky typu záměna šampónu ve sprše za přepálený olej?

Tak vidíš, že nejsi zas takový suchar! Ale ne, myslím něco, co určitě neodmítneš. Dám ti možnosti, jaké žádný člověk nemá ani jako vládní agent. Cíle si vybereš sám, důsledky si poneseš také sám. Myslím důsledky psychické: jak může mít vládní agent po čtvrt století služby ještě nějaké svědomí? To se vážně nevidí! Ovšem proto jsem si vybral tebe a ne někoho z tvých kamarádů. To aby ses přestal tolik podceňovat!

Aha. Chceš mi pomoci. To oceňuji. Ale souhlasit budu jen v případě, že mi poviš víc.

Výborně! Podívej se na tohle.

Na peřině, Gerarovi na nohách, se objevila černá krabička velikosti sešitu. Vzápětí si Gerar uvědomil její váhu. Natáhl se pro ní, ale Gal ho okřikl:

Ne, nespěchej tolik! Její povrch je aktivní, nejdřív mě vyslechni.

Co znamená aktivní v tvém pojetí?

Jakmile ji vezmeš do ruky nebo jinou nechráněnou částí těla, napojí se na

tvůj mozek. Rozšíří se tvé vnímání obrazů, zvuků a času. A začne s tebou komunikovat stejně jako teď já.

To by bylo dobré. Nepokusí se mě ovládnout?

Je nastavena na spolupráci. Když s tebou nebude souhlasit, bude odporovat, bude-li znát lepší řešení, bude ti ho vnucovat a...

Něco jako naše ženy, že? Ty mají lepší řešení vždycky! A nehrají si na zásady – souhlasí s tebou, jen když jim to vyhovuje.

Přesně tak, Gerare! To je další zábavná vlastnost lidí, dokonce ta vůbec nejlepší! Jste slepé bytosti: nevidíte do zbývajících dvou rozměrů a ani nevidíte, jak důležitým hnacím motorem civilizace ta vaše dvě pohlaví jsou. Nechali jste omezence, aby vaši největší přednost rozmělnili a otočili proti sobě. Chvilí jsem dokonce hledal jinou civilizaci, která se tímto způsobem snaží uvolnit vaši planetu.

A našels? zeptal se Gerar dychtivě.

Ne. Můžete si za to sami.

Děkuji za filozofickou přednášku, povzdychl si Gerar zklamaně, Jde mi o to, zda to pak budu moct odložit. Jestli mi to dovolí.

Aha, bojíš se ztročení. Jsi otrokem knih a detektivních příběhů – to ti nevdá, Gerare?

Nesouhlasím. Kniha se nebrání, když ji chce zavřít a jít spát. A příběhy využívám, možná že zneužívám, ale vždy jednám podle situace. Když jsme u toho: tahle komunikace mě dost unavuje a klíží se mi oči. Mohli bychom pokračovat ráno, Gale?

Však jsme v podstatě hotovi. Všechno ostatní ti řekne krabička sama a to skutečně může až ráno. Dobrou noc, Gerare. Můžu ti zhasnout?

„Ano, děkuji. Dobrou noc... Ale ty asi spát nemusíš, když jsi tak dokonalý.“

* * *

Nějaký pták zcela náhodou a naprosto tichounce zařval, zrovna když prolétal kolem okna.

Gerar se s trhnutím probudil a dlouho zíral do stropu. *Nebyl to jen šílený sen? Snad tam ta černá krabička s aktivním povrchem bude?* Podíval se k nohám vedlejší postele a nebylo tam nic. Zklamaně se posadil – a oddechl si. Černá krabička ležela na stolku.

Neřešil, jak se tam dostala. Vstal a přes koupelnu se postupně dopravoval do kuchyně. Po snídani se vrátil ke stolku a posadil se na židli. Kdyby to s ním sklo, nechtěl si ublížit. Odhodlaně položil na černou plochu dlaň.

Nestalo se nic. Postupně si však začal všimát, že teď slyší i zvuky z ulice

a ještě nějaké vysoké frekvence. Nejdřív si myslel, že je to útočící komáříce, ale žádnou neviděl. A to se mu zrak zlepšil také: viděl lépe než s brýlemi, které ležely na knize u postele. Ale nakonec zdroj vysokých frekvencí našel: jeho komunikátor. Tedy spíš spínaný zdroj v něm.

Máš mluvit, ale ty mlčíš jako ryba, pomyslel si vyčítavě.

Promiň, Gerare, zachytil po chvíli jasnou myšlenku, moje inicializace taky chvíli trvá.

Dobře, neuvědomil jsem si to. Já jsem připraven, spust'!

Na co jsi připraven?

Gal říkal, že mi všechno vysvětlíš. Očekávám nějakou instruktáž.

Kdo je to Gal? Aha, ty nevíš... ani jsi ho neviděl... To je zajímavé.

Říkáš mi jménem, ale nevíš, kdo tě sestrojil?

Tvé jméno jsem si přečetl v tvé hlavě. Ale svého konstruktéra neznám. Nic mi tu o sobě nenechal. Jen pokyny, že jsi mým vlastníkem a s nikým jiným nesmím spolupracovat. O čem měla být ta instruktáž? Klidně ti nějakou dám!

Gerar si vzpomněl na svou včerejší ironii, ze které měl Gal takovou srandu, a jen si vzdychl.

Dobře, seznámíme se: jsem člověk, dýchám kyslík, přijímám úzké množství druhů pevných látek a kapalin a ty se v těle ukládají jako chemická energie, čas mi běží jen jedním směrem a utíká zatraceně rychle, pohybuji se po nohou, ruce slouží pro manipulaci s předměty, statisticky jsem za polovinou své životnosti, ale protože své tělo trénuji celý život, ještě nějakou fyzickou aktivitu zastanu.

Jsem tvůj pomocník, nedýchám, energii mi poskytuje interdimenzionální článek, čas mi sice také plyne jen jedním směrem, určitě stejným, jako tobě, ale mohu ho zrychlovat nebo zpomalovat a případně nakouknout až pět minut dopředu, nemám nohy, pohybuji se jen díky tobě, místo rukou mám vlákna, kterými jsem s tebou spojen ve čtvrtém rozměru, s věcmi ale manipulovat nemohu, statisticky jsem se právě narodil, mé tělo, vlastně můj obal, odolá čemukoliv, co máš k dispozici, Gerare. Stačí ti to?

Nestačí. Mám tě proto, že máš mít schopnosti, které já nemám. Gal mi například sliboval neviditelnost. Dokážeš to?

Nevím, ještě jsem to nezkoušel. Mám tu seznam... Vezmi mě oběma rukama a pojď k zrcadlu.

Gerar poslechl a šel do chodby. Oči říkaly, že je půl metru od stěny, ale v zrcadle se neviděl.

Měl jsem kolegu, který mi hodně pomohl, když jsem začínal a i později mně nezištně radil. Doufám, že mi nebudeš danajským darem. Budu ti říkat Niku... To je úžasné, Niku. Doufám, že to můžeš zrušit... Výborně, ještě jsem

v pyžamu! Radši mě skryj, ať nemusím koukat na to strniště.

Gerar se naklonil k zrcadlu a dýchl na něj. Viděl to kdysi v nějakém filmu a ten efekt se mu strašně líbil. Teď si může rosit zrcadlo, aniž by se viděl, třeba třikrát denně.

Myslel jsem, že máš vyšší cíle, ozval se Nik s dobře patrnou ironií.

Ha ha! Co tam máš dál?

Levitace – koukej!

Skutečně... Jak vysoko to jde? Pěkné, ale zase mě postav na podlahu!

Dál tu mám změnu souřadnic, teleportaci.

V následujícím okamžiku stál Gerar v ložnici u stolu.

Pak tu mám silové pole.

Taky dobrá věc. Prý budeš umět otevřít jakýkoliv zámek... Jdu ke vchodu, je zamčený. Předved' se!

Když uběhla minuta a nic se nestalo, Gerar si to vychutnal:

Nějak ti to nejde...

Myslím, že je to zbytečné, když máme teleportaci, ne?

A najednou stál Gerar v pyžamu na chodbě a s leknutím koukal na domovnici, sestupující ze schodů. Měla s tím spoustu práce a naštěstí si ho ještě nevšimla.

Zpátky do ložnice! pomyslel si, a byl tam.

Bez varování se předklonil, natáhl ruce a položil Nika na stůl. Musí vymyslet, co podnikne. Začne ovšem tím, že se konečně převlékne do pracovního. Zasmál se té ironii a šel do 'pracovní části' skříňě zkontrolovat, zda je tam vše. Samozřejmě že ano – pohodlný overal se spoustou kapes tam visel už rok stále v pytlí z čistírny. Tady je všechno v pořádku.

Zavřel skříň a šel k posteli. Když zvedl z podlahy jednou rukou brýle a druhou rozečtenou knihu, blesk mu hlavou geniální nápad. To, čeho dosáhl hrdina v knize velmi krkolomně, to on dokáže elegantním způsobem a ani se u toho nezapotí...

* * *

Julk Taran byl korpulentní muž, který se spoléhal na svůj entuziazmus a nějaká nadváha a šelest na srdci ho nijak neomezoval ani nevzrušoval. Byl přísný na sebe i na své podřízené, za což ho šéfové milovali a podřízení nesnášeli.

Udělal ohromující kariéru ve státních službách a ještě rychlejší v podsvětí. Měl skvělou paměť, skvělé instinkty a opravdu, ale opravdu obří dávku drzosti. Ale to bylo před dvaceti lety, třiceti kily a nekonečným množstvím drobných krůčků na hierarchii Kajenských kasin a heren.

Blížila se druhá hodina ranní, správci jemu podřízených podniků se brzy

začnou scházet, aby vyhodnotili dnešní směnu a přinesli tržby. Julk byl vždy pečlivý, na jakékoliv jeho záznamy bylo vždycky spolehnutí. Vstal z masivního křesla u svého masivního stolu a kolébavým krokem došel k trezoru, zabudovanému ve zdi. Kód byl dlouhý, ale zadával ho nejméně tisíckrát a znal ho z paměti.

Otevřel těžké dveře – a zůstal zírat. Uvnitř to vypadalo jak po zemětřesení! Všechno bylo zpřeházené, pečlivé komínky bankovek zasáhl nějaký tajfun a stejně tak další dokumenty. Že by se přechodně zbláznil a nepamatoval si to? Bylo to jediné vysvětlení, protože i kdyby připustil tu nereálnou možnost, že se mu tam někdo hrabal, asi těžko by tu ten půlmilion zůstal.

Otřepal se, připustil, že existují věci mezi nebem a zemí, které leží mimo nás, a uklidnil se. Z pochopitelných důvodů tady počítač budovy neměl žádné senzory a už vůbec ne kamery. Nemohl se ho proto zeptat, co viděl. Samozřejmě že nic!

Postupně všechno uvedl do původního stavu a zahleděl se na srovnané bankovky. A protože měl skvělé snad všechny druhy pamětí, jimiž člověk disponuje, hned postřehl, že sloupeček je nižší. Chybělo nějakých dvacet třicet tisíc. Takže sem vážně někdo vlezl!!!

Nechápal, jak, a zkazilo mu to náladu. Jeho nekonečný elán z něj unikl skoro viditelně! Když dospěl na samé dno, napadla ho jiná šílená věc: ten někdo se třeba hrabal i v tajné schránce! Trezor, vyrobený na zakázku, měl dvojité stěny a jejich jištění bylo skryté ve dvojitém dně. Bylo prakticky nemožné se do nich vloupat a nezanechat stopy.

Šel ke dveřím na chodbu, otevřel je a řekl počítači budovy:

„Farfale, potřebuju se zamknout! Ať chlapi počkaj tady, dej mi čtvrt hodiny.“

Musel totiž obsah trezoru vyndat na podlahu, aby se dostal ke dvojitému dnu. Vydechl, aby dosáhl ukazovákem až k zadní stěně trezoru, a přejel úhlopříčně po chladném kovu – nejprve zleva doprava, potom zprava doleva. V pomyslném průsečíku úhlopříček pak přitlačil ukazovák a podržel ho tam tak dlouho, až se z levé stěny vysunul šuplíček s klávesnicí a dvěma senzory.

Vyťukal kód, a protože se nespletl, snímač otisků zezelenal. Přiložil k němu palec a zelené světlo přeskočilo na bionický sensor. Dotkl se ho dvěma prsty a sensor zčervenal. To byl ale jen fígl na zmatení nepřítele. Julk znovu přiložil ukazovák a prostředníček k senzoru, šuplíček zajel do stěny a čtyři zámky slyšitelně cvakly.

Levá stěna se uvolnila, držena už jen magnety. Julk strčil prsty pod těžký, železný plát dole a nahore a musel zabrat, aby plát odtrhl od magnetů. Měl v úmyslu ho postavit ke stěně a věci ve schránce prohlédnout. Zafuněl, protože plát byl opravdu těžký, a opatrně, aby nepoškrábal dno, ho vytahoval ven. Jakmile ale plát vyndal z trezoru tak na dva prsty a pohled mu padl do schránky, do *absolutně prázdné* schránky, zbledl a pro jeho srdce to byl poslední hřebíček do rakve. Infarkt jak z učebnice!

Když se šéfové z ostatních podniků na Julka nedobouchali, o půl třetí vyrazili dveře. Ležel tam, vaz zlomený o hranu kovového šuplíku na mince, položeného na podlaze, a kdyby to snad nestačilo, měl ještě stěnu trezoru rohem zapíchnutou do pupku.

* * *

To, že se Ferdinand Mazel stal detektivem, byl malý zázrak. Byl to ale zcela spravedlivý zázrak! Mazel byl vždy slušně oblečený, vždy vstřícný a korektní, vždy pracovitý a pečlivý, spolehlivý a loajální. A proto neměl úspěch – ve hře ani v lásce. Neztrácel však naději, protože je statisticky dokázáno, že i štěstí se časem unaví.

To ráno, po dalším nezdařeném pokusu jako po flámu, dorazil do své kanceláře o deset minut později než v jiné dny. Vůbec nevnímal, že když se objevil, celé oddělení ztichlo. Ta změna byla tak markantní, že na chvíli zmlkla i ta dáma u pultu, co vehementně přesvědčovala službukonajícího policistu, že ten flákač odvedle jí zase vykradl schránku.

Dokonce i náčelník oddělení to ticho postřehl. I kdyby Mazla neznal, jasně mu signalizovalo, že by se shodil, kdyby vyletěl z kanceláře a seřval ho za pozdní příchod. Že by si nedal říct a prohrál výplatu? Nebo zase dostal košem? V tomto případě přímo doprostřed čela?!

Mazel vstoupil do své kanceláře, a když se otočil, aby opatrně zavřel dveře, všichni už zase pilně pracovali. Smutně si sedl za stůl a unaveně položil hlavu do dlaní. Terminál se rozsvítil a blikající čtverec hlásil, že má 279 nových zpráv. Chtěl si zanadávat, ale zjistil, že na to nemá sílu. Vysíleně řekl:

„Počítači, ukaž mi tu nejdůležitější zprávu.“

Seznam nahradilo okno zprávy. Byla opravdu stručná:

Detektive, v šuplíku máte dárek. Váš fanoušek

Myslel si, že jde o hloupou srandu, ale uvědomil si, že počítač to považuje za nejdůležitější zprávu. Tak se podíval. Skutečně tam byla obálka, kterou tam určitě včera neměl. Položil ji na stůl. Nebyla zalepená. Vytáhl z ní několik papírů A4. Některé listy byly hodně ohmatané a čpěly tabákovým kouřem.

Opatrně je rozložil a pohroužil se do zajímavé četby. S každou sekundou se pochybnosti vytrácely a Mazel viděl, že má v ruce poklad. Jména, postavení v hierarchii Kajenských kasin a heren, podnik, který vede, tržby a odměny za minulý rok a za minulý měsíc. Seznam dívek a jejich pasáků a jejich výkonnost. Seznam obchodních partnerů: velkododavatelé a velkoodběratelé drog. Seznam rabijátů, co vybírají výpalné, a procenta jejich úspěšnosti. Ovšem poslední list byl nejzajímavější: seznam dodávek s typem zboží, daty, časy a místy. Asi polovina listu už byla vyškrtaná, ale první neškrtnutý řádek měl zítřejší datum.

Mazel měl najednou energie na rozdávání. Celý šťastný popadl papíry

a vyběhl za náčelníkem. Mezi dveřmi se ale zarazil, udělal krok zpět a obrazu v zrcadle nad mrňavým umyvadlem s úsměvem řekl:

„Čau, vole!“

Protože štěstí se konečně unavilo a dosedlo.